Temps durant l'any - Trenta-dosè diumenge

Per FrancescRiera el dl., 05/11/2018 - 00:00

1 Re 17,10-16
He 9,24-28
Mc 12,38-44

PROU QUE HO SABEM...!

DARRER ACTE PUBLIC DE JESÚS

Prou que ho sabem...! Avui no es tracta d'aprendre res de nou, sinó de "gustar" el que ja sabem, de tornar a veure i assaborir a poc a poc el quadre de la velleta que dóna 2 monedes de 5 cèntims. !Ben poc que aquesta ofrena deuria ajudar les necessitats de l'immens i sumptuós Temple del Déu Yahvè...!

Quan mirem el món (tant el gran món, com el petit món familiar, comunitari) sovint quedem astorats: és tot un món que cal refer des dels fonaments. I jo resto aclaparat, neguitós, culpabilitzat per la meva impotència. Què puc fer?

Avui arribem a la darrera escena de la vida pública de Jesús segons la contemplació que en fa Marc. Jesús ha arribat a Jerusalem, porta en el cor el bon gust del camí fet davant el Pare i el mal gust dels fracassos a Galilea, tant amb la gent religiosa, com amb el poble, i fins i tot el bons amics, el deixebles íntims (ho hem anat veient tot al llarg de l'any). I ara a l'esplanada del Temple totes les autoritats se li han llançat al damunt per desautoritzar-lo, amb la idea d'anorrear-lo, amb la mort, si cal. Quin panorama!

I de seguida la pregunta: "Senyor, què puc fer jo per tu i per l'adveniment del Regne?". I a la millor ja penso en gestes grans i sorolloses, en agosarats "plans estratègics" (sempre necessaris, no siguem ingenus!) i Déu vulgui que no pensem en espases com Simó Pere a Getsemaní per defensar la imatge de Messies i de regne que ens hem "empatollat".

Fem un parèntesi. Recordem la narració de R. Tagore. Un rei amb rostre amable en una carrossa fulgurant, s'atura davant un desvalgut i li demana almoina. El pobre, astorat, només té 10 grans de blat per al seu paupèrrim àpat. N'agafa un i el dóna al rei. I gaudeix dels ulls del rei que el miren amb una agraïment incommensurable. En arribar el vespre treu del sarró els altres nou grans per a la seva menjada i descobreix que n'hi ha un, que fa el número 10, que és un gra d'or pur. I exclama: oh, si ho m'hagués guardat els altres 9, si ho hagués donat tot, fins i tot el meu cor...!

Després del parèntesi de Tagore, tornem a Jerusalem. Marc ens posa un quadre ple de poesia, el darrer acte en públic de Jesús abans de la passió. És com un resum de la seva vida i una proposta per al deixeble.

1. Jesús assegut com a mestre, al final de cinc durs debats al Temple, que encara ressonen quan visionem la nova escena.

2. Uns rics que deixen molts diners a la sala del Tresor (per pietat o per fatxenderia).

3. Una vídua pobre, la figura del desempar i la precarietat..., vestida de negre, vel negre, mig encorbada, els anys li pesen, resadora. Ella deixa dues monedes de les més petites (les de 5 cèntims, les que ni ens cobren a la botiga!)

4. Jesús que veu molt endintre: ha vist el "valor", no el "preu", la "qualitat", no la "quantitat". Nosaltres ens hem malacostumat a veure per la marca, pel preu. És la cultura de l'aparença, valorar pel "preu", no pel "valor".

Jesús s'emociona, els ulls li degueren brillar, estava contemplant la Imatge de Déu en aquella dona: una persona que ha donat el cor. Ella no ha fet com el pobre de Tagore, com nosaltres quan fem com el pobre de Tagore (que Déu n'hi do!).

Jesús exclama (i nosaltres amb ell): "encara es pot creure en les persones"! I sap descobrir viudes pobres arreu. Sap valorar la gent pel "ser" (no pel "tenir"!). No per l'orgull de "tenir", sinó per la dignitat de "ser". I nosaltres demanem aquesta sensibilitat.

Jesús en el seu camí ja ho ha fet tot, ha predicat i animat al Regne, ha repartit el goig de l'evangeli a tort i a dret, ha lluitat per trencar tota mena d'estructures obsoletes que han esdevingut injustes, ha creat estructures de solidaritat, etc.

Ara Jesús, abans de la passió, és com la vídua desvalguda, empobrida de tot i de tots, que es presenta al temple del Pare i deixa les "dues monedes" mínimes que, en el seu desempar, li queden. Tot seguit nosaltres, amb el bon gust d'aquesta escena, podrem (després del discurs que farà en privat als seus íntims sobre l'adveniment del regne) començar a llegir la passió i copsar-ne la fondària...

ETIQUETES
POBRE GENEROSITAT TEMPLE